

Arrest

nr. 116 190 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 29 augustus 2013 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door *“de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken”* (bedoeld: *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding”*).

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven

vormen, overschrijding of afwenning van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran (Iran). Hoewel u persoonlijk niet politiek actief was, ging u in Iran met vrienden wel politieke slogans als 'dood aan Khamenei' aanbrengen op muren. In 1385 (Perzische kalender, stemt overeen met maart 2006/maart 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u met een aantal vrienden toen u slogans op muren spoot door de Nirouye Entezami (reguliere politie) opgepakt en naar een kantoor van de Basidj (Mobilisatie der Verdrukten) gebracht, waar u twee dagen werd vastgehouden. Na twee dagen werd u overgebracht naar de Evin-gevangenis, waar u ongeveer vijf of zes maanden verbleef. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd, geslagen en gefolterd. Na een zestal maanden kwam u door het ondertekenen van een beloftebrief en de verplichting zich op geregelde tijdstippen aan te melden bij een wijkbureau terug vrij. Vijf of zes maanden na uw vrijlating uit de gevangenis verliet u Iran. In het bezit van een vals Pools paspoort reisde u via onder meer Turkije, Griekenland, Frankrijk naar Nederland, waar S. R. (...) verbleef. U kende S. (...) van in Iran en jullie waren voor elkaar bestemd om te huwen. Na een verblijf van een negental maanden in Nederland reisde u naar België, waar u op 30 juni 2006 de eerste maal een asielaanvraag indiende in België. Een aantal dagen na uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken ging u bij uw verloofde en haar familie wonen. Op 13 september 2006 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen daar u geen gevolg had gegeven aan de vraag om inlichtingen die naar u werd verstuurd op 2 augustus 2006 (en u oproep voor gehoor op 29 augustus 2006). U verbleef verder in België en diende op 15 januari 2007 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag bevestigde u de door u bij uw eerste asielaanvraag aangehaalde vluchtmotieven en bracht u bijkomend een oproepingsbrief van de Iraanse autoriteiten aan, waarin u werd opgeroepen voor de rechtbank te verschijnen. In februari 2007 huwde u voor de Iraanse ambassade in Nederland met S. (...). Op 7 juni 2007 besloot het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u geen gevolg had gegeven aan de uitnodiging tot gehoor die op 11 april 2007 werd verstuurd naar uw gekozen woonplaats. In oktober 2007 ging u naar de Iraanse ambassade in Brussel voor het verkrijgen van Iraanse identiteitsdocumenten (paspoort en karte melli (identiteitskaart)). Daar u enkel een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh had, werd u door de Iraanse ambassade gevraagd Belgische documenten neer te leggen. U overhandigde uw bijlage 26 aan de Iraanse ambassade. In november 2007 verkreeg u van de Iraanse ambassade een Iraans paspoort en een karte melli. U verbleef in België met een verblijfsvergunning van twee jaar op basis van uw huwelijk en in België was u officieel geregistreerd met S. (...) als wettelijk samenwonenden. In de zomer van 2010 liep uw relatie met S. (...) spaak. Tussen 2010 en 2013 woonde u in België samen met een kennis. In december 2012 ging u naar de Iraanse ambassade in Brussel om een nieuw paspoort te verkrijgen daar uw paspoort in november 2012 was verlopen. U deed een mondelinge aanvraag en gaf uw (oud) paspoort aan de beambte die enkele minuten later terugkwam met het nieuws dat een verlenging/vernieuwing van uw paspoort niet mogelijk was omdat u problemen heeft. Wanneer u de beambte vroeg welke problemen, kreeg u te horen dat hij/zij u dat niet kon zeggen. Omdat u, gelet op de mededeling die u te horen kreeg op de Iraanse ambassade in december 2012, vreest dat u bij een terugkeer naar Iran problemen zal kennen, vroeg u op 24 januari 2013 voor de derde maal asiel aan in België. U bent ervan overtuigd dat u geen verlenging/vernieuwing van uw paspoort kreeg in december 2012 door het feit dat u in 2007 uw bijlage 26 aan de Iraanse ambassade afgaf en zij aldus weten dat u een asielaanvraag heeft ingediend in België. Bij een terugkeer naar Iran vreest u door de autoriteiten opgepakt en gedood te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u in het kader van uw eerste asielaanvraag een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh neer. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een oproeping d.d. 3 tir 1384 (24 juni 2005) neer waaruit blijkt dat u zich diende te melden bij de Algemene Rechtbank van Teheran, afdeling 26. In het kader van uw derde asielaanvraag legde u uw Iraans paspoort, uitgereikt op de Iraanse ambassade in Brussel d.d. 16 november 2007, uw karte

melli en een leeg invulformulier voor het aanvragen van een Iraans paspoort neer. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 20 augustus 2013 legde u uw volledige shenasnameh neer, alsook uw huwelijksboekje.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers in het kader van uw derde asielaanvraag niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in de periode 2005/2006 ongeveer negen maanden in Nederland verbleef alvorens u in juni 2006 een eerste asielaanvraag in België indiende. U vroeg in Nederland geen asiel aan (CGVS 3e AA, p. 14). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvragen in België danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Voorts dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de waarachtigheid van de door u in 2006 en 2007 aangebrachte asielmotieven fundamenteel ondermijnen. Immers, zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u op 1 farvardin 1382 (21 maart 2003) samen met uw vriend B. F. (...) werd opgepakt door de oproerpolitie wanneer jullie slogans op muren spotten. U verklaarde er verder na ongeveer 5 of 6 maanden te zijn overgebracht naar een andere cel in dezelfde gevangenis en nooit naar een rechtbank of ziekenhuis te zijn gebracht tijdens uw detentie. Voorts verklaarde u te zijn vrijgelaten op 20 esfand 1384 (11 maart 2006) onder de voorwaarde dat u zou samenwerken (als verklikker) met de autoriteiten en zich op geregelde tijdstippen zou aandienen bij de Evin-gevangenis. U stelde verder Teheran verlaten te hebben op 30 ordibehesht 1385 (19 mei 2006) en uw reis naar België te hebben ingezet (DVZ 1e AA, p. 10-13). In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een convocatiesneep neer die u opriep op 10 tir 1384 (1 juli 2005) te verschijnen voor de Algemene rechtbank in Teheran, een tijdstip waarop u volgens uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag nog in illegale detentie in de Evin-gevangenis verbleef. Voorts moet opgemerkt worden dat de op deze convocatiesneep aangebrachte stempel bijzonder sterk op een kleurenkopie lijkt en afgedrukt is op een A4-formaat (document 2) en dat u, in tegenstelling tot uw tweede asielaanvraag waar u verklaarde dat u voornoemde convocatiesneep verkreeg via uw zus S./Se. (...) die het naar u in Luik stuurde, tijdens uw gehoor d.d. 20 augustus 2013 verklaarde dat uw schoonmoeder vanuit Iran (uw schoonmoeder reisde immers regelmatig over en weer tussen Nederland en Iran) u de convocatiesneep bezorgde (DVZ 2e AA, p. 9; CGVS 3e AA, p. 13). Tijdens uw gehoor d.d. 20 augustus 2013 in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u echter aanvankelijk dat u werd opgepakt in 1375 (1996/1997). Erop attent gemaakt dat dat 16/17 jaar geleden is, stelde u dat u met een aantal vrienden, onder meer ene M. (...) en ene A. (...), opgepakt werd in 1385 (2006/2007). Voorts verklaarde u bij uw derde asielaanvraag ongeveer 5 of 6 maanden in de Evin-gevangenis vastgezet te hebben en dat u na het ondertekenen van een beloftebrief en de verplichting zich op geregelde tijdstippen te melden bij een wijkbureau vrijkwam. U stelde een zestal maanden na uw vrijlating Iran verlaten te hebben en 9 maanden in Nederland te hebben verbleven alvorens op 30 juni 2006 (9 tir 1385) asiel te hebben aangevraagd in België. Tevens verklaarde u op 20 augustus 2013 tijdens uw zestal maanden detentie een of twee keer met de wagen geblinddoekt naar een rechter te zijn gebracht (CGVS 3e AA, p. 7, 11-14). Gelet op het geheel van bovenstaande tegenstrijdige verklaringen kan er niet het minste geloof worden gehecht aan de door u in het kader van uw eerste twee asielaanvragen geponeerde asielmotieven. Dat er geen geloof aan uw beweerde vluchtmotieven kan worden gehecht, wordt verder kracht bijgezet door de vaststellingen dat u in februari 2007 bent gaan huwen op de Iraanse ambassade in Nederland en later datzelfde jaar identiteits- en reisdocumenten bent gaan aanvragen (en heeft verkregen) op de Iraanse ambassade in België, wat een uiterst bevreemdend gedrag is voor iemand die zijn herkomstland ontvlucht zou zijn omdat hij werd gezocht door zijn autoriteiten (CGVS 3e AA, p. 3, 6-7). Bovenstaande bevindingen zijn daarenboven uiterst nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Inzake uw verklaringen dat u in december 2012 op de Iraanse ambassade in Brussel geen verlenging/vernieuwing van uw paspoort verkreeg omdat u problemen zou hebben, waarbij u er van uitgaat dat u problemen heeft omdat u in 2007 uw bijlage 26 aan de Iraanse ambassade gaf voor het verkrijgen van Iraanse identiteitsdocumenten, moet vooreerst opgemerkt worden dat u geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd ter staving van uw paspoortaanvraag in december 2012, noch van de weigering van verlenging/vernieuwing van uw paspoort. Voorts is het uiterst bevreemdend dat

de Iraanse ambassade u in 2007 Belgische documenten zou gevraagd hebben voor het kunnen verkrijgen van Iraanse identiteitsdocumenten. Het vermoeden dat aan uw verklaringen ter zake zeer ernstig kan getwijfeld worden, wordt verder gevoed door het feit dat in uw huwelijksakte d.d. februari 2007 melding wordt gemaakt van uw shenasnameh (identiteitsdocument nummer 3838). Uw verklaring dat u officieel kon huwen enkel en alleen op basis van een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh is weinig overtuigend. Ook dienen de nodige vragen gesteld te worden bij uw verklaringen dat u uw shenasnameh maar een drietal jaren geleden verkregen zou hebben via uw schoonmoeder die over en weer tussen Iran en Nederland reist. Los van de bedenking dat u stelde dat uw schoonmoeder al jaren trachtte uw huwelijk met S. (...) op de klippen te laten lopen, moet daarnaast dan weer vastgesteld worden dat u verklaarde dat het uw schoonmoeder was die eind 2006/begin 2007 uw convocatie vanuit Iran naar België zou hebben gebracht. De vraag rijst dan ook waarom uw schoonmoeder toen ook uw shenasnameh niet meebracht naar België. Voorts bevreemdend is dat de Iraanse autoriteiten u in 2007, ervan op de hoogte zijnde dat u een asielaanvraag had ingediend in België daar u uw bijlage 26 had afgegeven, toen wel identiteitsdocumenten uitreikten en u in 2012 net om die reden dan weer geen verlenging/vernieuwing van uw paspoort wilden geven. Laatstgenoemde redenering is daarenboven een zuivere veronderstelling van uw zijde daar de Iraanse autoriteiten u in december 2012 geen concrete reden zouden gegeven hebben waarom u geen nieuw paspoort kon verkrijgen. Hieraan dient toegevoegd te worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 januari 2013 in het kader van uw derde asielaanvraag dan weer verklaarde dat u op de Iraanse ambassade werd gemeld dat u geen verlenging van uw paspoort kon krijgen omdat u in België asiel had aangevraagd (DVZ 3e AA, vraag 15; CGVS 3e AA, p. 6-9, 13-14).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u geschetste motieven die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Iran, noch aan de redenen waarom u actueel niet meer naar Iran terug zou kunnen keren. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvragen neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw paspoort, karte melli, shenasnameh en huwelijksboekje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het invulformulier voor het aanvragen van een paspoort geeft aan welke (formele) vereisten vervuld dienen te worden bij de aanvraag van een paspoort, maar niets meer dan dat. De convocatie d.d. 3 tir 1384 (24 juni 2005) kwam in deze beslissing reeds aan bod. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat (valse) Iraanse documenten zowel in België als Iran gemakkelijk kunnen worden verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.2. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS nr. 93.104 van 6 februari 2001). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS nr. 179.021 van 28 januari 2008). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4. Verzoekende partij licht op uitvoerige wijze toe in haar verzoekschrift dat de beoordeling naar de gegrondheid van een asielaanvraag vereist dat men een systematisch onderzoek voert naar de objectieve en subjectieve elementen die haar asielaanvraag schragen en dat dit onderzoek systematisch kan worden benaderd aan de hand van drie vragen. Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift aan de hand van deze structuur de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.2.5.1. Verzoekende partij geeft aan dat zij zowel op dit moment als in de toekomst een ernstig gevaar loopt om te worden vervolgd door de Iraanse overheid. Zij wijst erop dat een eerdere afwijzing van haar asielaanvraag geenszins kan worden gebruikt om de geloofwaardigheid van haar verhaal te ondermijnen. De feiten die zich hebben voorgedaan, met name de aanvraag van het paspoort en de reactie van de Iraanse overheid staan op zichzelf.

Verder stipt verzoekende partij aan dat zij haar asielaanvraag heeft gebaseerd op feiten die zich hebben afgespeeld in België, naar aanleiding van de aanvraag van een paspoort. Zij meent dan ook dat het een "ter plaatste aanvraag" betreft. Verzoekende partij licht toe dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevestigt dat aanvragen die worden gebaseerd op handelingen die door de vluchtelingen zijn gesteld na hun vlucht uit het land van herkomst de basis kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging en dat deze handelingen niet noodzakelijk een voortzetting dienen te zijn van eerdere politieke acties ondernomen in het land van herkomst, noch dat deze een uiting dienen te zijn van een overtuiging die men had in het land van herkomst. Het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen stelt verder ook dat het concreet kan gaan om de deelname aan goed gepubliceerde politieke demonstraties gericht tegen de regering, het huidige politieke bestel of beleid in het land van herkomst. Het louter asiel aanvragen is voor de Iraanse overheid een bewijs van actie tegen het huidige regime, zo stelt verzoekende partij. Verzoekende partij wenst ook nog te onderstrepen dat het risico nog steeds bestaat en in de toekomst zal blijven bestaan.

Verder in het verzoekschrift oppert verzoekende partij dat, aangezien de vervolging zal uitgaan van de Iraanse overheid, het risico op vervolging bestaat over het hele grondgebied. Er is volgens haar dan ook geen intern vestigingsalternatief voorhanden. Mocht verwerende partij al van oordeel zijn dat er een mogelijkheid zou zijn om zich elders in haar land van herkomst te vestigen, dan dient zij haar hier vooraf mee te confronteren om haar in staat te stellen te repliceren, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst er ten slotte nog op dat de *“waarschijnlijkheid van vervolging”* onmiskenbaar verband houdt met de kennis die de Iraanse overheid over haar activiteiten heeft vergaard. Zij geeft toe dat het bijzonder dom is geweest om een bijlage 26 aan de ambassade af te geven. Zij ging er echter vanuit dat zij nooit meer naar Iran hoefde terug te keren. Verzoekende partij verwijst in dit verband nog naar rechtsleer.

3.2.5.2. Waar verzoekende partij aanhaalt dat een eerdere afwijzing van haar asielaanvraag geenszins kan worden gebruikt om de geloofwaardigheid van haar verhaal te ondermijnen, aangezien de aanvraag van het paspoort en de reactie van de Iraanse overheid feiten betreffen die op zichzelf staan, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Uit het door verzoekende partij weergegeven relaas blijkt verder ook dat de problemen die zij in België zou hebben gekregen, als bijkomende problemen kunnen worden beschouwd – zij stond immers al in een slecht daglicht bij de Iraanse autoriteiten door de activiteiten die zij er had verricht – die ervoor kunnen zorgen dat zij bij een terugkeer naar Iran nog meer problemen zal ondervinden met de autoriteiten. Het ongeloofwaardig karakter van het ene asielmotief, kan dan ook implicaties met zich meebrengen voor wat betreft de geloofwaardigheid van het andere asielmotief, waarbij echter wel dient te worden benadrukt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven zorgvuldig heeft onderzocht en besproken in haar bestreden beslissing.

Wat betreft het uitgebreid betoog van verzoekende partij dat zij zowel op dit moment als in de toekomst een ernstig gevaar loopt om te worden vervolgd door de Iraanse overheid, dat het een *“ter plaatste aanvraag”* betreft, dat het louter asiel aanvragen voor de Iraanse overheid een bewijs is van actie tegen het huidige regime, dat het risico (op vervolging) nog steeds bestaat en in de toekomst zal blijven bestaan en dit over het hele (Iraanse) grondgebied, dat er voor haar dan ook geen intern vestigingsalternatief voorhanden is en dat de *“waarschijnlijkheid van vervolging”* onmiskenbaar verband houdt met de kennis die de Iraanse overheid over haar activiteiten heeft vergaard, stelt de Raad vast dat dit verweer in hoofdzaak neerkomt op het aanhalen en benadrukken van haar bewering dat zij omwille van het overhandigen van een bijlage 26 aan de Iraanse ambassade een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar autoriteiten indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Het louter benadrukken van haar bewering dat zij een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar autoriteiten en het opnieuw weergeven van de redenen waarom zij niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst, zijn hiertoe niet voldoende. In de bestreden beslissing wordt immers uitvoerig gemotiveerd waarom aan haar verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij brengt in bovenstaand betoog geen concrete elementen naar voor waarmee zij deze motieven kan weerleggen.

3.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de *“evaluatie van het risico”* neerkomt op de beoordeling of haar activiteiten bekend zijn bij de Iraanse overheid. Zij stelt dat het onbetwist is dat zij bij haar eerste paspoortaanvraag een kopie van de bijlage 26 heeft afgegeven. Zij heeft derhalve aangetoond dat zij *“bekend is bij de Iraanse overheid”*. Vervolgens citeert verzoekende partij artikel 34 van de Iraanse Strafwet van 25 oktober 1989 en verwijst zij naar en citeert zij een passage uit het volgende rapport: *“Asylum in the UK Iran Assessment”, Home Office Country Information And Policy Unit, September 2013*. Verzoekende partij stelt dat deze informatie minstens aantoonde dat het zeer waarschijnlijk is dat zij zal worden onderworpen aan een *“extensief onderzoek”* door de Iraanse autoriteiten. Eveneens meent zij dat uit het voorgaande kan worden besloten dat er *“sprake is van een zeer ernstig risico”* dat zij opnieuw zal worden opgepakt. Verzoekende partij verwijst verder nog en haalt een passage aan uit de *“internationale rechtspraak die bovenstaande gegevens in acht neemt bij de beoordeling van een*

asielaanvraag”, met name een beslissing van het “*Refugee Review Tribunal Australië dd. 29.09.2000*”. Verzoekende partij stelt dat de rechtspraak van de Australische rechtbanken aantoonde dat beide elementen samen, namelijk het hebben van een dissidente politieke opinie en de strikte controle bij de luchthaven bij een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging verantwoorden. Minstens dient dan ook te worden aanvaard dat de kans op vervolging zeer waarschijnlijk is. Verzoekende partij haalt tot slot nog aan dat zij dient te bewijzen dat er een “*minimum van risico*” bestaat. Zij kan immers nooit het bewijs aanvoeren dat de vervolging zeker zal plaatsvinden. Hierbij verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift nog naar een arrest van het “*Hooggerechtshof van de Verenigde State*”. Verzoekende partij besluit dat de “*Dienst Vreemdelingenzaken*” het begrip “*risico*” totaal verkeerd inschat en bovendien een verkeerd begrip hanteert wat betreft het niveau van risico.

3.2.6.2. Aangaande de argumentatie van verzoekende partij dat het vaststaat dat haar “activiteiten” bekend zijn bij de Iraanse overheid en dat het zeer waarschijnlijk is dat zij zal worden onderworpen aan een extensief onderzoek door de Iraanse autoriteiten en dat er sprake is van een zeer ernstig risico dat zij opnieuw zal worden opgepakt, hierbij verwijzend naar (Iraanse) wetgeving, rechtspraak en mensenrechtenrapporten, duidt de Raad erop dat deze uiteenzetting voorbijgaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij in 2012 geen verlenging/vernieuwing van haar paspoort kon bekomen bij de Iraanse ambassade omwille van het feit dat zij eerder een bijlage 26 zou hebben neergelegd bij deze ambassade. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van haar paspoortaanvraag in december 2012, noch van de weigering van verlenging/vernieuwing van haar paspoort en dat het uiterst bevreemdend is dat de Iraanse ambassade haar in 2007 Belgische documenten zou hebben gevraagd voor het verkrijgen van Iraanse identiteitsdocumenten, een vaststelling die volgens verwerende partij nog versterkt wordt door het feit dat in haar huwelijksakte d.d. februari 2007 melding wordt gemaakt van haar shenasnameh. Verder motiveert verwerende partij nog dat de verklaring van verzoekende partij dat zij haar shenasnameh maar een drietal jaren geleden zou hebben verkregen via haar schoonmoeder, weinig overtuigend is, dat het bevreemdend is dat de Iraanse autoriteiten haar in 2007, ervan op de hoogte zijnde dat zij een asielaanvraag had ingediend in België, toen wel identiteitsdocumenten uitreikten, terwijl zij net om die reden dan weer geen verlenging/vernieuwing van haar paspoort wilden geven, dat laatstgenoemde redenering slechts een zuivere veronderstelling betreft in hoofde van verzoekende partij en tenslotte dat verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer heeft verkondigd dat er op de Iraanse ambassade werd gemeld dat zij geen verlenging/vernieuwing van haar paspoort kon verkrijgen omdat zij in België asiel had aangevraagd. Uit het voorgaande kan worden vastgesteld dat het betoog van verzoekende partij dat haar “dissidente politieke opinie” bij de Iraanse autoriteiten bekend zou zijn, waardoor zij, mede gelet op de strikte controle bij de luchthaven, bij een terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging koestert, niet kan worden bijgetreden, aangezien aan deze bewering volstrekt geen geloof kan worden gehecht en verzoekende partij in bovenstaand betoog geen concrete argumenten aanbrengt waarmee zij de door verwerende partij gedane vaststellingen kan weerleggen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de informatie die verzoekende partij bijbrengt in haar verzoekschrift niet blijkt dat personen die terugkeren naar Iran louter om reden van het indienen van een asielaanvraag in het buitenland er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Er wordt door de autoriteiten nagegaan of de betrokkene zich in het buitenland, of voor zijn vertrek in Iran, heeft beziggehouden met politieke activiteiten die schade kunnen berokkenen aan het imago van het land. Het is slechts in dat geval dat de persoon in kwestie een straf riskeert. Nu er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij eerder zou hebben gekend in haar land van herkomst en zij zich ook in België niet heeft geëngageerd tegen het Iraanse regime toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Iran problemen riskeert te ondervinden met haar autoriteiten die kunnen worden aanzien als vervolging (of ernstige schade).

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij enkel dient te bewijzen dat er een “*minimum van risico*” bestaat, aangezien zij nooit kan bewijzen dat de vervolging zeker zal plaatsvinden en dat de “*Dienst Vreemdelingenzaken*” (bedoeld: het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) het begrip risico dan ook totaal verkeert inschat en bovendien een verkeerd begrip hanteert wat betreft het vereiste risiconiveau, stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij dient aan te tonen dat de vervolging zeker zal plaatsvinden. Voormeld betoog is dan ook niet relevant.

3.2.7.1. Verzoekende partij verwijst naar de *“note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van het Hoog Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen, teneinde onder meer te benadrukken dat de bewijslast dient te worden genuanceerd. Zij stelt dat de bewijslast vervalt indien zij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt van de feiten die zich hebben afgespeeld. Verzoekende partij wenst er tevens op te hameren dat het aan verwerende partij toekomt om kennis te hebben van de objectieve situatie in het land van herkomst, bekend te zijn met alle relevante gegevens en de substantiële feiten te analyseren. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal deze verantwoordelijkheid in zijn geheel negeert. Zo zou de motivering in de bestreden beslissing vertrekken van het punt dat zij *“niet ter goeder trouw zou zijn”* en dat zij in het verleden valse verklaringen heeft afgelegd. Verzoekende partij citeert een motivering van de commissaris-generaal en zij zet op zeer omstandige wijze uiteen, hierbij verwijzend naar rechtsleer, waarom de goede trouw geen vereiste is volgens het Vluchtelingenverdrag. Verder haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij ten onrechte betwist dat zij een paspoort heeft aangevraagd (bij de Iraanse ambassade) omdat zij hier geen bewijs van heeft bijgebracht. Het is volgens verzoekende partij niet abnormaal dat zij hier geen bewijs van kan leveren, immers, de Iraanse autoriteiten zullen bezwaarlijk op papier zetten dat zij geen paspoort kan krijgen. De commissaris-generaal gaat derhalve volledig voorbij aan de actuele toestand van repressie die in Iran heerst ten aanzien van *“oppositiegroeperingen”*. Hierna wijst verzoekende partij er nogmaals op dat zij niet dient te bewijzen dat de vervolging vaststaat, maar dat de *“kans op vervolging”* *“redelijkerwijze mogelijk”* is. Zij is niet gehouden om het onmogelijke te bewijzen, voegt verzoekende partij nog toe.

Verzoekende partij besluit dat verwerende partij ten onrechte de bewijslast ten aanzien van haar heeft verzwaard om aan haar eigen verantwoordelijkheid te ontsnappen. Door dusdanig te handelen heeft verwerende partij niet enkel het principe van de bewijslast volgens het Vluchtelingenverdrag geschonden, maar schendt zij tevens het principe dat zij het voordeel van de twijfel dient te genieten. Het principe van het voordeel van de twijfel heeft zij volledig genegeerd, aldus verzoekende partij.

3.2.7.2. Inzake het betoog dat verwerende partij ten onrechte de bewijslast ten aanzien van haar heeft verzwaard om aan haar eigen verantwoordelijkheid te ontsnappen en dat de bewijslast *“vervalt”* indien zij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over de feiten die zich hebben afgespeeld, merkt de Raad op dat de bewijslast op verzoekende partij zelf rust en dat zij zelf elementen en feiten dient aan te geven waaruit blijkt dat haar asielaanvraag gegrond is. Verwerende partij heeft bij de beoordeling van haar asielaanvraag rekening gehouden met haar verklaringen en met de andere relevante stukken in het administratief dossier (zie ook punt 3.2.10.), doch zij heeft op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan haar voorgehouden vluchtproblemen geen geloof kan worden gehecht. Dat verwerende partij de bewijslast ten aanzien van verzoekende partij zou hebben verzwaard, of dat zij haar eigen verantwoordelijkheden van zich heeft afgeschoven, betreffen argumenten die geen steun vinden in de bestreden beslissing. Verder wijst de Raad erop dat de verklaringen van verzoekende partij inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Zoals reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing echter op omstandige wijze gemotiveerd waarom dit *in casu* niet het geval is. Om die reden kan haar het voordeel van de twijfel ook niet worden toegekend.

Aangaande de specifieke argumentatie dat verwerende partij haar verantwoordelijkheden zou negeren doordat zij in de bestreden beslissing zou vertrekken van het punt dat verzoekende partij *“niet ter goeder trouw zou zijn”*, terwijl de goede trouw geen vereiste is volgens het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad op dat dergelijk verweer berust op een uiterst gebrekkige lezing van de bestreden beslissing. De door verzoekende partij geciteerde motivering is immers niet afkomstig uit de bestreden beslissing en in de beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoekende partij wordt nergens gewag gemaakt van het feit dat zij niet ter goeder trouw zou zijn.

Daar waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij ten onrechte betwist dat zij geen bewijs heeft bijgebracht van het feit dat zij een paspoort heeft aangevraagd, aangezien de Iraanse autoriteiten niet op papier zullen zetten dat zij haar geen nieuw paspoort willen afleveren, verwijst de Raad naar de in punt 3.2.6.2. weergegeven samenvatting waaruit blijkt dat de vaststelling dat verzoekende partij geen bewijs heeft neergelegd ter staving van haar paspoortaanvraag in december 2012, noch van de weigering tot verlenging/vernieuwing van haar paspoort, slechts één van de motieven uitmaakt die ertoe hebben geleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problematiek in kwestie. Wat betreft het argument dat verzoekende partij niet dient te bewijzen dat de vervolging vaststaat, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande reeds werd gesteld in punt 3.2.6.2..

3.2.8. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, map derde asielaanvraag, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 augustus 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT